

Slika, a kao da fotografiše

Slaviša Cvetković je rođen 1978. godine u Gnjilanu. Osnovu školu je završio u Vitini a u istom gradu je završio srednju elektrotehnišku školu, smer elektrotehničar energetike. Slaviša i njegov brat blizanac su odmalena pokazivali sklonost za slikanje. Nakon jednog pokušaja da upiše Likovnu akademiju u Prištini odustaje od daljeg školovanja. Posvetio se porodičnom poslu a paralelno sa njim izučavao je zanat graviranja na kamenu. Godine 1998. trajno se naseljava sa porodicom u Starčevu.

Do sada je uradio preko hiljadu slika a u zadnje vreme se posvetio realnom slikarstvu. Njegovi radovi se nalaze u mnogim domovima i kancelarijama širom Srbije a neki od njih su završili u inostranstvu.

Kako ste počeli da se bavite slikarstvom?

- Kao dete sam sa bratom provodio vreme u berberskoj radnji kod oca. Pošto je situacija na Kosovu oduvek bila napeta, otac je smatrao da je najsigurnije ako smo u njegovoj blizini. U radnji sam izučavao frizerski zanat i već sa 11 godina mogao sam da obavljam neke poslove. Svo slobodno vreme koristio sam da nešto crtam. Ubrzo se pokazalo da sam, kao dete, sam otkrio svoj dar, a i većinu stvari sam sam otkrio, niko mi nije pokazao. Likovni radovi koje smo radili moj brat i ja stalno su išli na neke izložbe a hodnici škole bili su ispunjeni slikama koje smo mi radili.

Recite nam nešto o gravuri u kamenu?

- U berbernicu kod moga oca je dolazio kamenorezac Raša koji je stalno sa sobom nosio granitnu pločicu i na njoj grebao likove ljudi. Raša je bio pomalo čudan čovek. Iako sam se zanimao za tehniku kojom on crta na kamenu bio je malo rezervisan, nerado bi mi objasnio tek toliko da mi ne objasni sve. Jednom prilikom sam krišom video kako prebacuje sliku na kamen i tako je sve počelo. Uzeo sam keramičku pločicu odabrao sliku, istom iglom koju je imao Raša dao sam se na posao. Kada sam mu pokazao završen rad oduševljeno me je pozvao kod njega u radionicu da izučavam zanat gde sam volonterski proveo dve ipo godine.

Kako ste se snašli po dolasku u Starčevo?

- Zbog teške situacije koja se dešavala na Kosovu otac nas je 1998. godine poslao kod tetke u Starčevo. Ubrzo posle nekog vremena ostao sam bez novca, vreme je bilo da počnem nešto da radim. U Starčevu je već postojala kamenorezačka radnja čiji je vlasnik porodica Vujaničić. Jednoga dana sam otišao kod njih, objasnio situaciju i pitao za posao. Nakon samo jedne test slike koju sam izgravirao dobio sam posao koji i danas radim nakon 16 godina. Bili su iznenađeni kojom brzinom sam izgravirao sliku i sa kakvom preciznošću.

Takođe se bavite ikonopisom?

- Ikonopis je grana umetnosti koja me posebno zanima a prema koj gajim ogromnu ljubav. U

početku sam ikone oslikavao na papiru da bi vremenom naučio kako se izrađuje prava ikona. Veliku pomoć i zahvalnost dugujem ikonopiscu Golubu Slavkoviću iz Starčeva koji mi je pokazao tehniku pripreme pre oslikavanja ikone, pripremu daske, pa u 15 slojeva premaza Bolonjskom kredom da bi se nakraju ikona oslikala. Ceo proces traje jako dugo ali rezultat je predivan.

Recite nam nešto o realnom slikanju na papiru?

- U pitanju je ruska tehnika crnom uljanom bojom, završni rad je potpuno isti kao na originalnoj slici ili fotografiji. Nakon postavljenih nekoliko snimaka na internet i malo reklamiranja na društvenim mrežama počele su da stižu porudžbine. Često sam zatrpan poslom da ne mogu da stignem da ih sve uradim. Neki ljudi traže da im uveličam staru izbledelu porodičnu fotografiju, neko traži portrete. Desilo mi se da bračni par iz Kragujevca kojima sam radio portret devojčice nisu verovali da je slika rađena ručno, bili su ubeđeni da je u pitanju fotokopija. Svaki rad dokumentujem snimkom, nakon odgledanog snimka uverili su se da je slika ručni rad ali ostali su iznenađeni kako je moguće da od obične fotografije portret bude prebačen na veliki format tako realno. Jednom prilikom sam se našalio sa sestrom, dao sam joj sliku i rekao pogledaj kakav sam štampač nabavio. A slika je ustvari bila prava, ja sam je naslikao.

Koliko je rada potrebno za jednu takvu sliku?

- Ruskom tehnikom suvim slikanjem uljanom bojom za sliku je potrebno tri do 4 sata. Sliku Patrijarha Pavla dimenzija 120 puta 80 u punom koloru sam radio dvadesetak dana, ta slika je završila u Smederevu. Na jednom zidu sam radio sliku formata 250 puta 180 za koju mi je takođe trebalo puno vremena i rada. Kad nekom dam katalog sa mojim radovima da ga pogleda tek onda se vidi koliko je rada utrošeno u sve te silne slike, dešava mi se da posle nekoliko sati slikanja počne da mi se muti pred očima, osećam jak umor ali teško je opisati da ja ne odustajem nego nastavim da slikam dalje dok ne završim. Zanimljivo je to da slikari uglavnom misle da slika nije gotova, može da odstoji godinu dana pa da se na nju nešto doda.

Da li imate neke planove za budućnost?

- Planiram da kada konačno završimo porodičnu kuću napravim sebi pravi atelje u kojem ću moći mirno da radim. Ne žalim se ni sada ali svaki majstor teži da ima svoj kutak u kome radi, za moj posao je potreban atelje. Nekih drugih posebnih planova nemam zahvalio bi se svim ljudima koji me podržavaju a naročito ljudima u Starčevu.